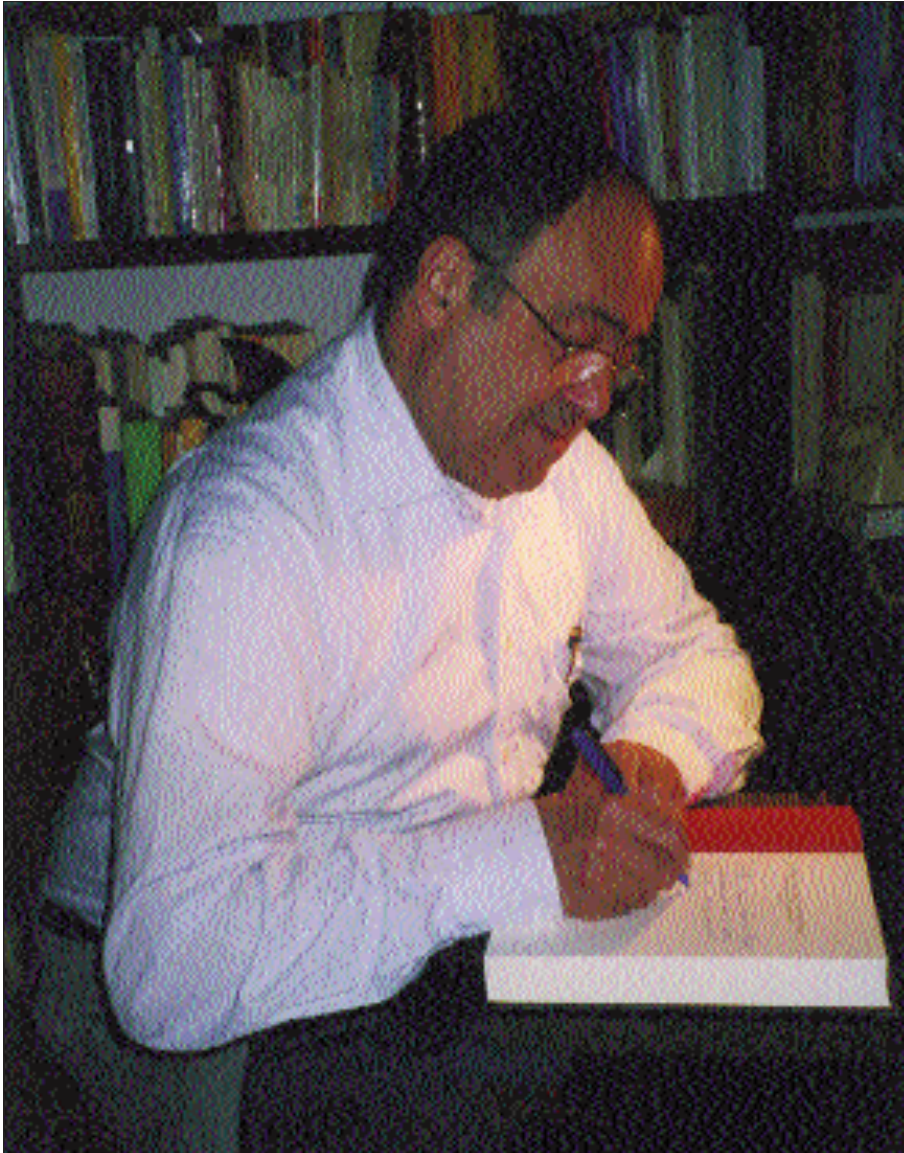


En la mort de Francesc Ferrer i Gironès

DAVID PAGÈS I CASSÚ



Francesc Ferrer i Gironès dedicant *El gran llibre per la independència*

N'estem totalment convençuts. Després de creuar el pont que separa aquest món de l'altre, trobem un espai infinit on es projecten d'una manera màxima els millors atributs que hom ha tingut en aquesta vida.

En aquest sentit, ens és fàcil d'imaginar-nos l'indret on es troba Francesc Ferrer i Gironès, traspasat fa ben pocs mesos. És un indret on els pobles –plenament lliures– són habitats per homes i dones amables i propers, benhumorats i riallers, fermes i perseverants, savis i il·lustres, respectuosos i dialogants.

Francesc Ferrer i Gironès va ser un personatge polièdric. La seva tasca es va fer present en molts camps. El senador Lluís M. de Puig escrivia en un article: «Els historiadors, quan hagin d'estudiar la Girona de la segona meitat del segle vintè, trobaran aquest polític inesgotable pertot arreu. En el camp de la cultura, de l'economia, de la política, dels problemes ciutadans... a pertot.» Una tasca immensa que sols és explicable pel seu alt grau de compromís i generositat i, alhora, pel seu desig de fer realitzable una Catalunya plena, equilibrada, harmònica i total.

El seu activisme a favor de la llengua catalana li va donar una gran popularitat; el convertí en un extraordinari punt de referència. Poques persones ens han ajudat tant com ell a prendre consciència de tot el que aquesta llengua representa per a nosaltres. Joan Carreres i Péra, capellà i escriptor, ho sintetitzà molt bé: «Per a Ferrer i Gironès, la llengua no és un senyal d'identitat. És la identitat.»

Referent a aquesta qüestió, ens plau d'espigolar alguns dels comentaris que ens feia l'octubre passat per a LLENGUA NACIONAL. Ferrer i Gironès deia: «Els catalans, de l'única cosa que tenim una singular i única propietat és de la nostra llengua. I, a més, el dia que deixéssim de parlar-la, això significaria que hem decidit deixar de ser catalans»; «El que recordo, com si fos ara, és que el dia més feliç de la meua vida fou quan vaig poder escriure de la mateixa manera com parlava i en la mateixa llengua en què pensava.»

No era pas pessimista, respecte al futur de la llengua: «L'auguri és que tot depèn dels catalans. En conseqüència, depèn de nosaltres de fer-la necessària socialment»; «Les noves campanyes, si poguéssim comptar amb la col·laboració de tots els catalans, permetrien grans avenços.»

Amb motiu de l'homenatge que va rebre a Girona el dia 24 de juny de l'any passat, li arribaren molts elogis. N'hi hagué un, però, que li féu especial il·lusió: aquell que feia referència a la seva coherència i a la seva constància. Només així s'explica la diversitat que hi havia entre els presents a l'acte, quant a edats, partits i associacions.

El gran llibre per la independència de Catalunya. Mil raons a favor de les llibertats de Catalunya (1461-2005) fou el títol del seu darrer llibre. Doncs bé, a aquelles mil raons n'hi podem afegir una altra: l'existència, en totes les generacions, de vides com la que ha tingut Francesc Ferrer i Gironès, vides apassionades, intenses i exemplars al servei de Catalunya i de la seva gent. ♦